

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. J. H., Csc.**, zastoupený JUDr. Jurajem Kozicem, advokátem se sídlem Prvního pluku 320/17, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. KUKHK-15076/UP/2017/Bk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 5. 2020, č. j. 30 A 57/2018 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. KUKHK-15076/UP/2017/Bk (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „stavební úřad“) ze dne 9. 3. 2017, sp. zn. výst. 8106/2015/P, č. j. SÚ/8106/2015-12 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), a to tak, že žalobcova žádost o vydání dodatečného povolení stavby „*stavba pro zemědělství – srub*“ na pozemku p. č. X v k. ú. X (dále jen „stavba“) se zamítá podle § 149 odst. 3 [od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020 (v rozhodné době) se jednalo o odst. 4, od 1. 1. 2021 jde o odst. 6] zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“); původně přitom byl taktéž zamítavý výrok prvostupňového správního rozhodnutí formulován s odkazy na jiná ustanovení správního řádu.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Požadoval přezkum závazného stanoviska Správy Krkonošského národního parku ze dne 23. 3. 2016, č. j. KRNAP 01172/2016 (dále jen „stanovisko KRNAP“), a jej následně potvrzujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 6. 2017, č. j. 794/550/17-Ka, 32625/ENV/17 (dále jen „stanovisko MŽP“), neboť si byl vědom toho, že stavební úřad i žalovaný jimi byli vázáni. Nesouhlasil s nepodloženým obviněním, že jím zvolená definice stavby „*stavba pro zemědělství – srub*“ je pouze účelová; nebylo přitom provedeno místní šetření, které by taková tvrzení podložilo. Uvedl, že od května 2015 je stavba plně využívána pro potřeby související s pastvou ovcí; on sám je starousedlík, který v dané oblasti žije celý život a v symbióze s okolní přírodou zde hospodáří. Tvrdil, že srub je velmi citlivě zasazen do okolní krajiny a je převyšován stromy, tudíž nenarušuje krajinný ráz; situačně se přitom nachází mezi čističkou odpadních vod, technickým zařízením chalupy Jawa a železným vrakem obrabečky sena. Srub je tedy obklopen stavbami a technickými zařízeními zcela architektonicky nezajímavými a z různého období. Předmětný pozemek je dle něj reálně snosem, nikoliv souvislou travnatou plochou. Dále konstatoval, že stavbou nedošlo k ohrožení chřástala polního; ten se s ní naopak sžil a žalobce dbá na to, aby nevytvářel nadměrný hluk ani umělé světlo způsobilé rušit zvířectvo. Odkázal na Vyhodnocení vlivů změny č. 2 Územního plánu Strážné na udržitelný rozvoj území, v němž se konstatuje, že Správa KRNAP stanoviskem ze dne 7. 5. 2014, č. j. KRNAP 02544/2014 vyloučila významný vliv navrhované změny (tj. zastavitelnost části pozemku žalobce stavbou pro rodinnou rekreaci max. 30 m²) na příznivý stav předmětu ochrany nebo celistvost Evropsky významné lokality Krkonoše nebo Ptačí oblasti Krkonoše. V pozdějším stanovisku KRNAP tak dle žalobce došlo k odchýlení od předchozího vyjádření; jeho závěr proto byl nepředvídatelný, což činí nepředvídatelným i napadené rozhodnutí. Stavební úřad navíc nezjišťoval celkový skutkový stav a pouze na základě stanoviska KRNAP žádost zamítl; žalobce přitom ve správním řízení vyvrátil tvrzení, že stavba je v rozporu s územním plánem.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 26. 5. 2020, č. j. 30 A 57/2018 – 73 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Předepsal, že žalobce již v roce 1994 učinil u stavebního úřadu ohlášení drobné stavby v místě dnešního srubu – mělo se jednat o kolnu s dílnou; již tehdy Správa KRNAP ve vyjádření ze dne 18. 7. 1994 s tímto závěrem projevila nesouhlas. Žalobce přesto v letech 2007 až 2010 stavbu bez povolení realizoval. Dne 14. 8. 2013 podala Správa KRNAP stavebnímu úřadu podnět k zahájení řízení o odstranění stavby. Řízení bylo přerušeno poté, co žalobce podal žádost o dodatečné povolení stavby, kterou sám v žádosti a projektové dokumentaci označil jako „*sруб s využitím k rekreačním účelům*“. Protože v průběhu řízení vyšlo najevo, že umístění stavby je v rozporu s Územním plánem Strážné, inicioval žalobce u zastupitelstva obce zahájení příprav na změnu územního plánu; v rámci jejího projednání vydala Správa KRNAP dne 7. 5. 2014 žalobcem odkazované stanovisko dle § 45i zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění (dále jen „ZPK“), v němž vyloučila, že změna bude mít významný negativní vliv. Jednalo se však o jediné stanovisko Správy KRNAP vydané v celé historii stavby, které vyznělo ve prospěch žalobce. Ihned 9. 5. 2014 se Správa

pokračování

KRNAP vyjádřila k návrhu zadání změny č. 2 Územního plánu Strážné tak, že umístění zastavitelné plochy do dané lokality je rušivé, problematické a s negativními dopady na ochranu stanovenou dle ZPK. Následně Správa KRNAP vydala dne 21. 11. 2014 nesouhlasné závazné stanovisko v rámci řízení o dodatečném povolení stavby; dne 15. 1. 2015 taktéž nesouhlasné stanovisko k návrhu změny č. 2 Územního plánu Strážné, v důsledku čehož obec Strážné práce na přípravě uvedené změny územního plánu pozastavila. Poté žalobce učinil u stavebního úřadu podání, jímž změnil předmět žádosti; následně ji dne 29. 5. 2015 vzal zpět a stavební úřad řízení zastavil. Zároveň téhož dne podal novou žádost o dodatečné povolení stavby. V řízení o ní si stavební úřad obstaral koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Vrchlabí ze dne 7. 4. 2016, č. j. KST-STAR/2013/2016 (dle nějž se mimo jiné předmětný pozemek nachází v nezastavitelné ploše – plochy přírodní - louky). Dále si stavební úřad opatřil právě stanovisko KRNAP, jímž vázán vydal prvostupňové správní rozhodnutí; k odvolání žalobce si pak žalovaný vyžádal u Ministerstva životního prostředí posouzení daného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu, což vyústilo v potvrzující stanovisko MŽP.

[4] Krajský soud konstatoval, že dle toho času platného Územního plánu Strážné se předmětný pozemek, na němž stojí stavba, nachází mimo vymezené zastavěné území obce a rovněž mimo zastavitelné plochy, neboť je funkčně zařazen jako nezastavitelná plocha – plochy přírodní-louky; za nepřipustné využití pozemků zařazených do tohoto funkčního využití se přitom považuje jakákoliv nová výstavba. Obdobná právní situace přitom platila i v době výstavby srubu (roky 2007 - 2010) za účinnosti předcházejícího Územního sídelního plánu obcí Strážné, Dolní Dvůr, Černý Důl, který platil od 28. 4. 1983 do 1. 1. 2010. S ohledem na daný regulativ územního plánu nemohla být žádost žalobce o dodatečné povolení stavby úspěšná, a to s ohledem na § 129 odst. 3 věta první a § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“). Stavba je tedy dle soudu umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací a již jen tento důvod sám o sobě by postačoval k zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby.

[5] Dále krajský soud uvedl, že žádosti žalobce nebylo možno vyhovět ani z důvodu, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby bylo podmíněno závazným stanoviskem orgánu ochrany přírody (Správy KRNAP), které bylo nesouhlasné. Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu přitom nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s.; přezkum jejich obsahu je umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s. Poukázal na to, že žaloba směřovala takřka výhradně k obsahu stanoviska KRNAP, přičemž na obsah stanoviska MŽP nereagovala; zdůraznil však, že na obě tato stanoviska je nutno nazírat jako na jeden celek.

[6] Soud konstatoval, že žalobní argumentace napadající stanovisko KRNAP zůstala ve velmi obecné a laické rovině; podstata žaloby dle něj spočívala v subjektivním pocitu žalobce, že existence jím nelegálně postavené stavby nenarušuje ochranu přírody a krajiny. Taková tvrzení však nejsou způsobila zvrátit odborné argumenty, které obsahuje stanovisko KRNAP; v něm je přezkoumatelným způsobem velmi podrobně a odborně vysvětleno, které aspekty chráněné ZPK stavba v dané lokalitě narušuje (nevhodný zásah do krajinného rázu, do Evropsky významné lokality Krkonoše a Ptáčí oblasti Krkonoše - konkrétně do jádrové zóny chráněná polního). Soud naznal, že s těmito závěry nemá

nejmenší důvod nesouhlasit, ostatně s žádnými konkrétními argumenty, které by je vyvracely či relevantním způsobem zpochybnil, dle něj žalobce nepřišel. Nejsou jimi tvrzení, že chřástal polní se v lokalitě i nadále vyskytuje a žalobce jej přikrmuje; stejně tak jsou irelevantní odkazy na výňatky z podkladů z roku 2014 opatřených v souvislosti s přípravou změny č. 2 Územního plánu Strážné, které sloužily k jinému účelu, a navíc je již nelze považovat za aktuální. Žalobce se dle soudu nemůže divit, že Správa KRNAP považovala definici stavby z jeho strany za účelovou, když on sám ji v roce 2013 v rámci své první žádosti o dodatečné povolení označil jako srub s využitím k rekreačním účelům, aniž by dle projektových dokumentací založených ve správním spise došlo k podstatnějším stavebním úpravám. I kdyby však srub byl skutečně používán zejména v souvislosti s chovem ovcí, Správa KRNAP dle soudu ve svém stanovisku podrobně popsala, proč je stavba pro chov ovcí zcela nadbytečná a postradatelná. Nevýznamné je rovněž tvrzení žalobce, že pozemek není fakticky souvislou travnatou plochou (jak je evidován v katastru nemovitostí), ale snosem, jehož součástí byl i odpadní materiál, který žalobce odklízí. Rozhodné toliko je, že stavba se nachází ve III. zóně Krkonošského národního parku, fakticky na kamenném snosu, uprostřed luční enklávy.

[7] Dále krajský poukázal na to, že žalobce pomíjí obsah stanoviska MŽP, které je v podstatě souladné se stanoviskem KRNAP, v němž jsou znovu podrobně uvedeny důvody, pro které s dodatečným povolením stavby nelze vyslovit z pohledu orgánů ochrany přírody a krajiny souhlas. Odkazuje přitom na pasáž, v níž je vysvětlena existence stanoviska Správy KRNAP ze dne 7. 5. 2014 vydaného v rámci přípravy 2. změny Územního plánu Strážné, které jako jediné vyznělo ve prospěch možného umístění stavby v dané lokalitě. Z pohledu soudu se přitom jednalo o zřejmý excés, protože všechna předchozí i následující vyjádření Správy KRNAP k umístění či dodatečnému povolení dané stavby nebo ke změně Územního plánu Strážné byla vždy jasně negativní. Žalobci tedy v důsledku stanoviska ze dne 7. 5. 2014 nemohla vzniknout dobrá víra, že by snad jím nedovoleně zbudovaná stavba mohla být někdy v budoucnu dodatečně povolena. V době vydání daného stanoviska totiž již stála a navíc ihned dva dny poté vydala Správa KRNAP stanovisko nesouhlasné, které respektovalo její předchozí (a také následnou) názorovou linii.

[8] Ze stanoviska KRNAP je pak dle soudu zřejmé, že dotčený správní orgán jej učinil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci; ostatně byla to právě Správa KRNAP, která v roce 2013 podala podnět stavebnímu úřadu k zahájení řízení o odstranění stavby. V následujících řízeních se pak ke stavbě opakovaně vyjadřovala, pročez není důvodu pochybovat o tom, že jejím pracovníkům byl reálný stav dané lokality velmi dobře znám. Nedůvodnou shledal krajský soud též výtku, že v řízení nebylo stavebním úřadem (resp. žalovaným) nařízeno místní šetření a nebyl vypracován nezávislý znalecký posudek; za existence negativního závazného stanoviska nebylo v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu namíste provádět žádné další dokazování.

II. Kasační stížnost žalobce

[9] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Poukázal na to, že z výroku napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že jeho žádost byla zamítnuta pouze z důvodu dle § 149 odst. 4 správního řádu, což byla ostatně podstata

pokračování

změny oproti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. To potvrzuje také odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se výslovně uvádí, že žalovaný soulad s Územním plánem Strážné neposuzoval a neměl to činit ani prvostupňový správní orgán. Z tohoto důvodu žalobní argumentace směřovala zejména proti správnosti a zákonnosti stanoviska KRNAP. Stěžovatel poukazuje na § 75 odst. 2 s. ř. s.; je přitom přesvědčen, že krajský soud postupoval v rozporu s tímto ustanovením, neboť založil napadený rozsudek na údajném rozporu stavby s územním plánem, ovšem napadené rozhodnutí z tohoto nevychází a stěžovatel to ani neučinil předmětem řízení v žalobních bodech. To způsobuje nedovolenou ingerenci soudu do rozhodování správních orgánů ve správním řízení, což činí postup soudu nezákonným. Navzdory tomu, že údajný rozpor stavby s územním plánem neměl vůbec být předmětem přezkumu ze strany správního soudu, odkazuje stěžovatel na čl. I. odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti, v rozhodném znění (dále jen „vyhláška“). Územní plán obce Strážné vůbec neobsahuje vyloučení umístění staveb dle § 18 odst. 5 stavebního zákona, přičemž v něm obsažený zákaz nepřipustnosti jakékoliv nové výstavby je pouze obecného charakteru, tj. vztahuje se toliko k obecným stavbám, ovšem nikoliv ke specifickým stavbám dle § 18 odst. 5 stavebního zákona (jinak by zákaz těchto staveb nemusel být dle vyhlášky v územním plánu explicitně uveden, což v řešené věci není). Tento závěr dle stěžovatele podporuje také odborná komentářová literatura (srov. Macháčková a kol. *Stavební zákon. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. BECK, 2018, str. 83). V této souvislosti pak stěžovatel upozorňuje na ústavně zakotvenou zásadu tzv. enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí a legální licence.

[10] Dále namítá, že krajský soud přistoupil k přezkoumání stanoviska KRNAP zcela formalisticky a selektivně v jeho neprospěch. Omezil se na výčítku, že žalobní námitky byly pouze obecné; zcela zjednodušeně pak konstatoval některé výňatky stanoviska KRNAP a MŽP, přičemž paušálně shrnul, že s jejich závěry nemá nejmenší důvod nesouhlasit. Učinil tak přitom, aniž by tato stanoviska podrobil věcnému a nezávislému posouzení. Napadený rozsudek proto stěžovatel považuje za nepřezkoumatelný, neboť v něm chybí podrobné vysvětlení, proč soud shledal stanoviska KRNAP a MŽP zákonnými a jakými úvahami se při tom řídil. Konkrétně ke stanovisku KRNAP stěžovatel uvádí, že jeho stavba žádným způsobem nezasahuje do krajinného rázu. Zdůrazňuje, že je mu 75 let a více jak 40 roků vlastní předmětný pozemek, přičemž po celou tuto dobu ctil přírodu, udržoval louky, cesty, vodoteče a stromy a tuto přírodu nijak nenarušoval. Závěr Správy KRNAP považuje za diskriminační, neboť v okolí je vystavěna řada moderních staveb sloužících komerčním účelům, ale tyto nikomu nevadí. Za zcela nepřipustné a nepochopitelné považuje převzetí závěrů správních orgánů ohledně údajné účelovosti definice stavby, a to s odkazem na zcela odlišné řízení o jiné žádosti o dodatečné povolení stavby z roku 2013. V tomto směru upozorňuje, že toto jiné řízení není předmětem nynějšího přezkumu, a tudíž není pro věc žádným způsobem relevantní. Stěžovatel původně v roce 2013 v tomto předcházejícím řízení žádal dodatečné povolení stavby pro rekreační účely výhradně na základě výslovného doporučení úřední osoby stavebního úřadu, která mu tento postup doporučila z důvodu jednoduššího schválení; jednal tak v dobré víře a nyní je mu tato skutečnost nepřipustným způsobem přičítána k tíži. Nadto KRNAP, stavební úřad i MŽP vycházeli ve svých závěrech z fotografií a dokumentace z roku 2013; to navzdory tomu, že stěžovatel na tuto nesprávnost opakovaně upozorňoval a žádal nové dokazování včetně místního šetření, které KRNAP ani ostatní

správní orgány nikdy neprovedly a vše rozhodly na základě 7 let starých podkladů. Stěžovatel účel stavby pro zemědělství dokládal mimo jiné nájemní smlouvou ze dne 11. 2. 2015; jestliže navzdory tomu měly správní orgány pochybnosti ohledně účelu stavby, měly toto zjišťovat v průběhu samotného řízení, na což rezignovaly. To, že Správa KRNAP svým stanoviskem ze dne 7. 5. 2014 vyloučila významný vliv stěžovatelem navrhované změny územního plánu na příznivý stav krajiny, krajský soud zcela selektivně vyhodnotil jako „zřejmý exces“; neposuzoval však již, proč ihned 2 dny nato vydal KRNAP nové negativní stanovisko. To dle stěžovatele svědčí o účelovém postupu vůči němu; lze si totiž jenom stěží představit, že za tak krátkou dobu se mohlo objektivně cokoli změnit. Má tedy za to, že stavba nemá zásadní negativní vliv na chřástala polního; celé řízení totiž bylo odtrženo od faktického a aktuálního stavu věci a vedlo k pouhým hypotézám správních orgánů bez objektivního a správného posouzení věci.

[11] Stěžovatel taktéž upozorňuje na to, že závazná stanoviska podle § 149 správního řádu musejí mít obsah, formu a náležitosti rozhodnutí, což platí také pro potvrzení nebo změnu závazného stanoviska ze strany nadřízeného správního orgánu. V rámci řízení o odvolání stěžovatele proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí tedy mělo být vydáno stanovisko MŽP, které se náležitě vypořádá se všemi jeho odvolacími námitkami; MŽP se však jimi řádně nezabývalo. Tuto nezákonnost akceptoval žalovaný i krajský soud, protože jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.

[12] Stěžovatel požádal, aby k projednání jeho kasační stížnosti bylo nařízeno jednání, neboť jej považuje za nutné k účelné ochraně svých práv a oprávněných zájmů.

[13] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zcela se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu; podanou kasační stížnost proto navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[15] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

III.1 Posuzovaný rozpor stavby s územním plánem

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelem tvrzenou tzv. jinou vadou řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť ten namítal, že krajský soud

pokračování

postupoval v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s., když založil zamítnutí žaloby na údajném rozporu stavby s územním plánem, z čehož ovšem napadené rozhodnutí nevychází a stěžovatel to ani neučinil předmětem řízení v žalobních bodech. Jako jinou vadu řízení před krajským soudem je přitom nutno chápat takovou vadu soudního řízení, kterou nelze podřadit pod zmatečnost rozhodnutí ani nepřezkoumatelnost. V této zbytkové kategorii se tedy nacházejí závažné vady řízení (jinde nespecifikované), které mohly ovlivnit zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu. K těmto vadám přihlíží Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se však nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí krajského soudu byl stejný i za situace, že by k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59).

[18] Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*

[19] V rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63, Nejvyšší správní soud dospěl k těmto závěrům: „Je jinou vadou řízení před soudem s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pokud krajský soud přezkoumá (a poté zruší) žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu (žalobní bod), který nebyl žalobcem uplatněn. Tento nesprávný postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je jinak ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí.“ Následně v rozsudku ze dne 29. 11. 2011, č. j. 2 Afs 16/2011 - 78), publ. ve Sb. NSS 2510/2012, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pokud krajský soud přezkoumává správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), má žalobce legitimní očekávání, že žalobními body nastavil referenční rámec soudního přezkumu. Rozsudek, jímž se žaloba zamítá, založený na odlišné právní argumentaci než správní rozhodnutí a žaloba (k níž se proto žalobce nemohl vyjádřit), je překvapivý a porušuje právo žalobce na spravedlivý proces.“

[20] Dle komentářové literatury „vykročení z limitů přezkumu dle § 75 odst. 2 je závažnou procesní vadou, kterou by měl NSS identifikovat i bez výslovného upozornění v kasační stížnosti. Pokud tedy soud překročí žalobní body stanovené žalobou a mimo zákonem stanovené výjimky zruší správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl uveden v žalobě, tedy v rozporu s § 75 odst. 2, jde o tzv. jinou vadu řízení před soudem dle § 103 odst. 1 písm. d), která bude pravidelně důvodem zrušení rozhodnutí krajského soudu, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Takováto vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé zejména tehdy, musel-li by krajský soud napadené rozhodnutí beztak zrušit, a to pro jinou vadu výslovně v žalobním bodě vytýkanou, anebo pro vadu, kterou měl soud za povinnost sám zjistit i bez tomu odpovídajícího žalobního tvrzení.“ [srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní – Komentář, 2019, Wolters Kluwer.]

[21] V projednávané věci Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že krajský soud porušil § 75 odst. 2 s. ř. s. a dopustil se tak jiné vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalovaný změnil výrok prvostupňového správního rozhodnutí, které zamítalo stěžovatelovu žádost o dodatečné povolení stavby „podle § 84 až 91 a § 109 až 114 stavebního zákona“ na zamítnutí podle § 149 odst. 3 správního řádu. V napadeném rozhodnutí (str. 14) k odvolacím námitkám směřujícím proti tvrzenému nesouladu stavby s Územním plánem Strážné konstatoval, že „stavební úřad posuzoval záměr ve vztahu k územnímu plánu Obce Strážné, ač k tomu nebyl povinen, když zjistil, že žádosti znemožňuje vyhovět výše zmíněné závazné stanovisko (KRNAP). Tento postup však nemá vliv na výsledek řízení, proto považuje odvolací orgán tuto námitku za nedůvodnou.“ Je tedy zjevné, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval souladem předmětné stavby s územním plánem, neboť naznal, že tak nemusel činit ani stavební úřad; zamítnutí podaného odvolání tedy založil na jiném důvodu – negativním závazném stanovisku dotčeného orgánu. S ohledem na tuto skutečnost stěžovatel logicky napadl rozhodnutí žalovaného toliko v rozsahu svého nesouhlasu se závazným stanoviskem KRNAP (proti němuž nemohl dříve samostatně brojit, srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113). V žalobě proto vůbec nepojednává o souladu či nesouladu stavby s územním plánem (z celého textu žaloby toliko v posledním závěrečném odstavci uvádí, že „ve správním řízení vyvrátil tvrzení, že stavba srubu je v rozporu s územním plánem“, což zjevně vztahuje ke svým tvrzením vzneseným před prvostupňovým správním orgánem). Krajský soud se proto vůbec neměl touto problematikou v napadeném rozsudku zabývat, neboť ji stěžovatel v souladu s dispoziční zásadou neučinil přemětem soudního řízení (žádný jím precizovaný žalobní bod se netýkal souladu stavby s územním plánem); nadto na tomto důvodu vůbec nestojí napadené rozhodnutí a žalovaný o něm ani nepojednal ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16. 5. 2018. Postup krajského soudu, který v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s. založil své odůvodnění mimo jiné na skutečnosti, která nebyla (a ani nemohla být) učiněna předmětem soudního přezkumu, kdy napadený rozsudek obsahuje právní argumentaci, k níž se žádný z účastníků řízení nemohl vyjádřit, byl překvapivý a nesprávný. Posouzení učiněné krajským soudem v odst. [48] a [49] napadeného rozsudku nemělo být vůbec vysloveno, pročť není v případných dalších stěžovatelem vedených řízeních nikterak závazné. Nejvyšší správní soud se proto nezabýval stěžovatelovými věcnými námitkami vůči němu (tedy argumentací opírající se o čl. I. odst. 1 písm. f) přílohy č. 7 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a o způsobu evidence územně plánovací činnosti, a § 18 odst. 5 stavebního zákona), neboť nebyl-li k posouzení souladu stavby s územním plánem oprávněn krajský soud, nemůže tak učinit ani soud kasační.

[22] Nejvyšší správní soud však zároveň zdůrazňuje, že ne každá tzv. jiná vada řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je důvodem zrušení rozhodnutí krajského soudu. Je tomu tak pouze v případě, že shledaná vada řízená mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Ve vztahu k porušení § 75 odst. 2 s. ř. s. tomu tak nebude zejména v situaci, musel-li by krajský soud (i bez dané vady) rozhodnou stejně; tedy napadené rozhodnutí beztak zrušit pro jinou výslovně v žalobě vytýkanou vadu, nebo naopak zamítnout pro nedůvodnost všech uplatněných žalobních bodů. V řešené věci Nejvyšší správní soud již nyní předesílá, že všechny stěžovatelem uplatněné kasační námitky shledal nedůvodnými (o čemž bude pojednáno níže), tedy aproboval správnost posouzení (čili

pokračování

krajským soudem naznanou nedůvodnost) všech stěžovatelových žalobních tvrzení. Jestliže ovšem žádná stěžovatelova žalobní námitka nebyla důvodná, bylo tak jako tak namísto žalobu zamítnout. Krajský soud by tedy dospěl ke stejnému závěru (rozhodl by totožně), i kdyby se nedopustil výše konstatované vady řízení. Předmětná vada tedy neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť i bez neoprávněné argumentace krajského soudu nesouladem stavby s územním plánem zůstávají nedotčeny všechny další jím posouzené důvody pro zamítnutí podané žaloby.

III.2 Další kasační námitky

[23] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud přistoupil k přezkoumání stanoviska KRNAP formalisticky, přičemž se omezil na výčtku vůči němu, že žalobní námitky byly formulovány obecně; vyslovil přitom toliko, že se stanovisky KRNAP a MŽP nemá nejmenší důvod nesouhlasit, aniž zdůvodnil, proč je shledal zákonnými. Nejvyšší správní soud v tomto kontextu předně poukazuje na to, že je to právě žalobce, kdo musí uvést, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, resp. v tomto případě jej podmiňujícího závazného stanoviska; soud jej totiž přezkoumává (s výjimkou skutečností posuzovaných *ex offio*), a tedy i odůvodňuje, pouze v rozsahu žalobních bodů. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58: „žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Zároveň přitom platí, že povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku (srov. odst. [61] rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13); postačuje proto, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení, případně je akceptovatelná i odpověď implicitní (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, či ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09). Není přitom smyslem soudního přezkumu opakovat již jednou vyřčené (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

[24] V žalobě, která skutečně do značné míry obsahuje pouze subjektivní dojmy a pocity stěžovatele (např. život v symbióze s okolní přírodou, bolest z tvrzení o narušení krajinného rázu, přispívání k čistotě přírody, posilování původně chovatelského rázu krajiny, sžití se chrástala polního se stavbou, snaha o ochranu lidové architektury), lze vůči závaznému stanovisku KRNAP identifikovat tyto konkrétní relevantní námitky: 1/ neoprávněné obvinění z účelové definice stavby (vypořádáno v odst. [59] napadeného rozsudku), 2/ srub je obklopen dalšími architektonicky nevýznamnými stavbami (implicitně vypořádáno v odst. [58] napadeného rozsudku výslovným ztotožněním se se závazným stanoviskem), 3/ poukaz na kladné stanovisko Správy KRNAP při Vyhodnocení vlivů návrhu změny č. 2 územního plánu Strážné (vypořádáno v odst. [61] napadeného rozsudku), 4/ nedostatečně zjištěný skutkový stav (vypořádáno v odst. [62] napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje se stěžovatelem, že by

krajský soud řádně nevypořádal jeho (konkrétní a objektivně posouditelné) žalobní námitky; napadený rozsudek tedy rozhodně netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (k pojmu nepřezkoumatelnost srov. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Krajský soud přitom nepochybil, pokud nad rámec těchto žalobních námitek zevrubně neodůvodňoval, proč shledal závazná stanoviska KRNAP a MŽP zákonnými; není to totiž soud, kdo má ospravedlňovat napadený právní akt, nýbrž žalobce, kdo má brojit proti jeho zákonnosti. Poukázat v tomto ohledu lze taktéž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, v němž vyslovil, že *„nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry souhlasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námitkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory.“*

[25] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti (znova) tvrdí, že jeho stavba žádným způsobem nezasahuje do krajinného rázu (neboť v okolí je vystavěna řada moderních staveb sloužících komerčním účelům), Nejvyšší správní soud (shodně jako krajský soud) konstatuje, že se jedná toliko o obecnou a nepodloženou námitku, která není s to zpochybnit závěry Správy KRNAP. Ta ve svém závazném stanovisku mimo jiné uvedla, že *„charakteristickou hodnotu krajinného rázu lokality tvoří zejména zachovalá charakteristická urbanistická struktura rozptýlené zástavby a hodnotná zástavba objektů krkonošských bud, kamenné snosy, zídky, remízky, které se střídají s plochami druhově bohatých luk. (...) v krajinném prostoru dotčeném stavbou jsou přítomny pozitivní rysy a hodnoty krajinného rázu, přičemž rysy krajinné struktury a harmonie staveb a krajinného rámce je nutno považovat za jedinečné. Stavba srubu výše uvedené hodnoty v krajině narušuje, a to (...) svým pro dané místo atypickým (neobvyklým) vzhledem, nekorespondujícím s dotčeným prostředím. Posuzovaný objekt se nachází na pohledově exponovaném místě, je viditelný z blízké modře značené turistické cesty. Dotčená lokalita patří mezi místa významných rozhledů. Předmětná stavba zasahuje negativně do vizuálně vnímané krajinné struktury, do harmonických vztahů v krajině, do estetických a kulturně historických hodnot krajiny, vyjádřených typickou formou zástavby a měřítkem kulturní krajiny Krkonoš.“* Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel ani netvrdí, natož aby prokazoval, například že vzhled (stavební, resp. architektonický styl) předmětného srubu odpovídá okolo něj existujícím stavbám, tedy je vizuálně shodný se zástavbou dotčeným orgánem ochrany přírody akcentovanými krkonošskými boudami, a tudíž s daným prostředím koresponduje a nenarušuje jej. Stejně tak stěžovatel nepředložil (v řízení před krajským soudem) žádný odborně zpracovaný důkazní prostředek (znalecký posudek), kterým by vyvracel závěry Správy KRNAP. Pouhé konstatování, že v okolí srubu se nacházejí jiné (zřejmě řádně povolené) stavby, ještě neznamená, že je stěžovatel ze strany dotčeného orgánu diskriminován. Stejně tak toliko subjektivní přesvědčení stěžovatele, že jeho srub krajinný ráz dané lokality nenarušuje, není dostatečné.

[26] K vymezení se stěžovatele proti správními orgány tvrzené účelovosti definice stavby Nejvyšší správní soud poukazuje na přesvědčivé vypořádání této námitky již krajským soudem, s níž se ztotožňuje. Ten vyslovil, že pokud se stěžovatel *„ohrazuje proti*

pokračování

závěru, že definice stavby je z jeho strany pouze účelová a skutečný účel stavby je odlišný, nemůže se tomu příliš divit, pokud v roce 2013 v rámci první žádosti o dodatečné povolení on sám označil stavbu jako srub s využitím k rekreačním účelům a v roce 2015, aniž by dle projektových dokumentací založených ve správním spise došlo k podstatnější stavební úpravě, jako srub pro zemědělství. I kdyby tomu tak ale reálně bylo, a stavba byla používána zejména v souvislosti s chovem ovcí, Správa KRNAP v závazném stanovisku podrobně popsala, proč je pro žalobcem tvrzené zemědělské účely (tedy chov ovcí) zcela nadbytečná a postradatelná. Ani tyto závěry, byť ve svém důsledku pro posouzení věci nevýznamné, se žalobci nepodařilo věrohodně zpochybnit. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že Správa KRNAP se ve svém závazném stanovisku na str. 3 – 5 zabývala tím, zda „je předmětná stavba pro obhospodařování pozemků ve vlastnictví žadatele, resp. jejich spásání ovce, opodstatněná“. Argumentovala přitom mimo jiné tím, že se nejedná o rozlehlou, daleko a obtížně dostupnou lokalitu (bod 1), dále malou velikostí obhospodařovaného pozemku a sezonností pastvy ovcí (bod 2), neobvyklým koncipováním zemědělského zázemí a nelogickým umístěním stavby mimo veškeré přístupové komunikace (bod 3) či blízkostí nemovitosti nájemce srubu dostupné z přístupové komunikace, jež může plnit jeho funkce (bod 5); soud přitom považuje za nadbytečné tyto body blíže rozvádět. Toliko až v bodě 6 Správa KRNAP vyslovila své pochybnosti, že se nejedná o objekt stávající zemědělské stavby. Není tedy pravdou, že by správní orgány a následně krajský soud bez dalšího odmítly stěžovatelovo tvrzení, že předmětná stavba je využívána pro chov ovcí, a své posouzení založily na tom, že se jedná o rekreační objekt. Byť skutečně měly pochybnosti o věrohodnosti deklarovaného účelu stavby, přesto pojednaly o tom, proč není možné stavbu dodatečně povolit, i kdyby skutečně sloužila toliko k hospodářským účelům. K poukazované nájemní smlouvě ze dne 11. 2. 2015 pak Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto (vlastně ani samotný fakt pronajmutí předmětného pozemku) stěžovatel v žalobě vůbec nezmínil, pročez se jedná důvod neuplatněný před krajským soudem, který není v kasačním řízení přípustný (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Stěžovatel stavebnímu úřadu i dotčeným orgánům (Správa KRNAP, MŽP) vytýká, že vycházely z dokumentace z roku 2013, a tedy rozhodly na základě 7 let starých podkladů. Nejvyšší správní soud však poukazuje na to, že součástí spisového materiálu je kromě projektové dokumentace právě ze září 2013 taktéž obsahově obdobná dokumentace „*Stavba pro zemědělství - srub na pozemku p. č. X v k. ú. X*“ zpracovaná Ing. arch. Evou Melkusovou v květnu 2015; obsahuje přitom průvodní zprávu, souhrnnou technickou zprávu, situační výkresy i technickou zprávu. Závazné stanovisko KRNAP bylo vydáno v březnu 2016 (výslovně se přitom odkazuje na projektovou dokumentaci z května 2015, srov. jeho str. 1); vychází tedy z podkladů, jež nebyly ani starší jednoho roku. Dále jsou ve správním spise založeny fotografie předmětné stavby ze dne 8. 11. 2016 (srov. poř. č. 26 správního spisu). Rozhodně tedy nelze stěžovateli přisvědčit, že by správní orgány snad rozhodovaly pouze na základě 7 let starých podkladů. Nic přitom nenasvědčuje tomu (netvrdí to ani sám stěžovatel), že by se od května 2015 (resp. listopadu 2016) na stavbě cokoli technicky změnilo a podklady založené ve správním spise tak nebyly pro rozhodnutí ve věci relevantní. Ostatně, stěžovateli nic nebránilo v tom, měl-li to za vhodné, aby správním orgánům sám předložil novější dokumentaci (příp. fotografie). Nejvyšší správní soud se navíc ztotožňuje s úvahou krajského soudu, že „byla to právě Správa KRNAP, která v roce 2013 podala podnět stavebnímu úřadu k zahájení řízení o odstranění stavby. V následujících řízeních se pak ke stavbě opakovaně vyjadřovala, není tedy

důvodu pochybovat o tom, že je jejím pracovníkům reálný stav dané lokality velmi dobře znám.“

[28] Stěžovatel se pak celé řízení odvolává na stanovisko Správy KRNAP ze dne 7. 5. 2014, jež vyloučilo významný vliv jím navrhované změny územního plánu na příznivý stav krajiny; nesouhlasí přitom s posouzením krajského soudu, že se jednalo o „zřejmý exces“, přičemž argumentuje tím, že ihned 2 dny nato vydal KRNAP nové negativní stanovisko. Nejvyšší správní soud poukazuje, že Správa KRNAP již ve vyjádření ze dne 18. 7. 1994 projevila se stavebním záměrem stěžovatele nesouhlas; dne 14. 8. 2013 podala stavebnímu úřadu podnět k zahájení řízení o odstranění stavby a následně se k ní (resp. s ní související změně územního plánu) negativně vyjádřila ve svých stanoviscích ze dne 9. 5. 2014, 21. 11. 2014, 15. 1. 2015 a 23. 3. 2016. Toliko ve stěžovatelem akcentovaném stanovisku ze dne 7. 5. 2014 vyslovila kladný postoj (nutno přitom podotknout, že pouze ke změně územního plánu, nikoliv přímo k dodatečnému povolení dané stavby). S ohledem na dané okolnosti má Nejvyšší správní soud ve shodně s krajským soudem za to, že se skutečně jednalo ze strany Správy KRNAP o exces. Akcentovaná skutečnost, že toto stanovisko ze dne 7. 5. 2014 bylo ihned dne 9. 5. 2014 tímž orgánem *de facto* negováno, neboť byla tatáž otázka posouzena odlišně (resp. v souladu s předcházejícími a též již jednotně následujícími vyjádřeními), dle soudu svědčí o tom, že se jednalo o exces, nikoliv že by to tento závěr vyvracelo, jak se mylně domnívá stěžovatel. Právě proto, že si, slovy stěžovatele, lze jenom stěží představit, že za tak krátkou dobu se mohlo objektivně cokoli změnit, nelze toto následné, fakticky „opravné“ stanovisko vydané po dvou dnech považovat za nepředvídatelnou a překvapivou změnu právního názoru dotčeného orgánu, nýbrž za opravu mylného posouzení. Nejvyšší správní soud pak zcela přisvědčuje závěru krajského soudu, že stěžovateli *„v důsledku uvedeného stanoviska nemohla vzniknout ani dobrá víra v to, že by snad stavba mohla být někdy v budoucnu dodatečně povolena. V době vydání uvedeného stanoviska totiž již stála a hned dva dny poté vydala Správa KRNAP stanovisko nesouhlasné, které respektovalo její předchozí (a také následnou) názorovou linii.“* Stěžovatel stavbu zbudoval s vědomím nesouhlasu Správy KRNAP s tímto záměrem (srov. její stanovisko ze dne 18. 7. 1994) a především pamětliv si toho, že k její realizaci nemá nezbytná povolení. Pozitivní stanovisko Správy KRNAP ze dne 7. 5. 2014, platící fakticky pouze do dne 9. 5. 2014 (navíc toliko k návrhu změny územního plánu), rozhodně nemohlo vyvolat dobrou víru stěžovatele, že jeho stavba bude dodatečně povolena; v tomto svém tvrzeném legitimním očekávání tedy nemohl být dotčen.

[29] Stěžovatel taktéž (poprvé až v kasační stížnosti) namítá, že stanovisko MŽP se nevypořádalo se všemi jeho odvolacími námitkami proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, akceptace čehož žalovaným způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011 - 69, publ. č. 3018/2014 Sb. NSS); tvrdí přitom, že z tohoto důvodu jej měl krajský soud zrušit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že jelikož stěžovatel tento právní důvod nevznesl již v řízení před krajským soudem (nutno podotknout, že v žalobě neuvedl jedinou výhradu ke stanovisku MŽP), ačkoliv tak učinit mohl, jedná se o argumentaci, jež není přípustná (srov. § 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přitom podotýká, že se nejedná o vadu, k níž by musel ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlížet *ex offio*, neboť nejde o pochybení podřaditelné pod kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. c) a d), nýbrž pod písm. b) – tj. vadu řízení před správním orgánem.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny stěžovatelem uplatněné kasační námitky, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[31] O věci soud rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.; stěžovatel sice žádal o nařízení jednání k projednání kasační stížnosti, avšak Nejvyšší správní soud pro takový postup neshledal žádné důvody (dokazování v řízení neprováděl a nenastaly ani žádné okolnosti zvláštního zřetele hodné).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu